

AKATALPA

Temmuz 2023 - Sayı 283

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Sevda ALTINKAYA

YALIN VEBA 3

Ama dayandım
Nabzıma gök yağarken çatlağında yer yarıldı
Tırnağında kök kırılırken dudağında nem ağardı
Haydi canım dön sularına
Boğulmadan kılıç çekme, boğulmazsan beni bekle
Azılı düşmanımın ben tam karşında
Zırhına bir kurşun attım, ellerim göğsünde yattım
Alınımın terini silip genzinin ruhuna aktım
Ama canım öldürme beni, nereden çıktı bu savaş
Koynunda resmimi terlet, boynunda öpüşlerimi
Bacağında başımı kanat, kaburganda inlerimi

Ama canım öldür beni
İnlerimde dolaştır üçtür vebalı ellerini
Aradığın düşman benim, karşımda dik dur
Gideceğin yerlerini beklet, ruhuma kurul
Öfkeni ağzında topla, kulaklarıma doğru kudur
Zırhında omzumu unut, kollarımda ordunu durdur
Gel kanımdan içelim hep birlikte çünkü
Ancak senin dudaklarında kanlanırım
Gözümde kal, kirpiğimden düş, saçlarımla arala
Kibrimi yut, kinimi em, işte yenildim sana
Azılı bir düşmanım ben, diren bana
Azılı bir düşmansın, direniyorum sana
Ve ikimiz de dudaklarımızdan başlıyoruz yaralanmaya

Ramazan TEKNİKEL

AÇIK DENİZDE

Hayallerin de rol aldığı bu gemide
Çokça umut bir parça daha ufuk
Uzak bir fırtına yükseldiğinde
Tayfalar ki onlar sabrın mimarlarıdır
Kamarada buz gibi bir kaptan eşliğindedir
Tayfaların onurunu koruyan kediler
Fırtınaya karşı gemiyi savunan kediler
Uyurgezer kaptan eğlencesi

Bu açık denizde yükselirken av borusu
Temmuzdur lakin hâlâ elbiseler iliklidir
Mavinin olanca tonu ve sessizliğiyle
Bu deniz oyununda rol alan
Sayısız martının gemiye selam duruşudur

O gün orada yani açık denizde herkes
Yaklaşan bağbozumunu konuşur
Üzümü değilse bile eksilen şarabı konuşur

Zeynep KARACA

HAVADA BİR YUMRUK VE LOKMA BOĞAZDA BİR YUMRU

seçim yapıyoruz
aç ve yoksul yanımız
biraz gürbüzleşsin diye
ekmek ve emek değeri
bir ayakkabı boyacısının
bir simitçinin
bir seyyar satıcının
avuçları arasına para girsin diye
el birliğiyle ve coşkuyla
seçim yapıyoruz
süt içemeyen çocuk için
et yiyemeyen
ve haftasonunu ailesiyle geçiremeyen
tatile gidemeyen
havuzlu villa görmemiş bir halk için
açlığı elden ele dolaştırmamızı istiyorlar
seçim yaptırıyorlar bize
özgürlük, adalet, eşitlik demek diyoruz
aslında yaşamda iki taş arasına
sıkışmış
yoksul bir papatya gibi
kendimizden kahaahalar kendimizden neşe
seçim yaptırıyorlar bize
yıkılmış kıyafetler gibi olmak için
ellerimiz, ellerimizin arasında
açlık ve yoksulluk arasında
seçim yaptırıyorlar bize

Ekrem Acar, Gülçin Yağmur Akbulut, Necati Albayrak, Hüseyin Alemdar, Yusuf Alper, M. Mazhar Alphan, Sevda Altinkaya, Arzu Cura Altunbulak, Fatma Aras, Sevil Avşar, Mehmet Şirin Aydemir, Cansu Aydın, Mert Bakıcı, Dilruba Bekler, Figen Boynikoğlu, Tahir Musa Ceylan, Sertaç Çıralı, Filiz Kalkışım Çolak, Ramis Dara, Hüsnü Duran, Aynur Dursun, Kalender Durukan, Öztekin Düzgün, Orhan Emre, Barış Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Emre Erol, Nehir Girgin, Nihan Işiker, Gülten Doğruyol İncesu, Ayşe Şafak Kanca, Zeynep Karaca, Hatice Eğilmez Kaya, Peria Kayra, Nevzat Konşer, Hüseyin Peker, Muharrem Sönmez, Can Taşan, Ramazan Teknikel, Mehmet Akif Tutumlu, Yeprem Türk, Ahmet Uçar.

2Osman Serhat ERKEKLİ

1048

Anılar ve “tarih” yoruyor. Hayvanlar geçmişte yaşamıyor.
İnsan olmanın altından kalkamıyorum.

1049

Gelibolu’ya komşu kasabanın doktorundan bir anı.
Altmışlar. Kaymakam Ece Ayhan ona, “Kırlangıçlar
gökyüzünün cerrahları” demiş.

1050

Ne kadar zengin olursan ol; harcayacak güç gençlikte kaldı.
Kimse aramasa da yalvarma; küçültme kendini artık. Şiir, eş ve
tanrı yeter sana; ölümle arkadaşlık vakti şimdi.

1051

Dışarı çıksam yoruluyorum; evde canım sıkılıyor. Az eşya,
toplu şiirlerim, yarım kalan inşaat, KOAH, fitik...

1052

Yalnızlıklarımızın faili yok. Kimse mesul değil.

1053

Hata yapsak da kararlar kendi tercihimiz. Yıkansak ve
pişmanlıklar akıp gitse üzerimizden.

1054

Ufacık böceğin kocaman bir dünyası var.

1055

Para, zenginlik... Yalan cennet.

1056

Aya gidildi; bilgisayar yaygınlaştı ve her şey değişti. Lirizm
öldü yani ayışığında lirle şiir söylemek...

1057

Büyük adamlar da eğilir. Çocukları öpmek için eğilmek
lazım.

1058

Savaşta, yetmişli yılların başı, Hélène vi Nighia adlı
Vietnamlı, Saygonlu bir kızla yazıştım. Yaşıyorsa nasıldır
şimdi? Ona yazılmış bir şiirim toplu şiirlerim *Ürperişler*
Kitabı’nın *İlk Şiirler* kısmındadır.

1059

Ramis Dara’nın son günlerde iki mükemmel kitabı
yayımlandı. “*Kış Geçer*” adıyla eleştirel denemeleri ki yoğun
emek ürünü. Ve *Akatalpa*’nın başyazılarını topladığı
“*Taşyazılar*”. Ki ilhamla kısa yazılar, zevkle ve kolay
okunuyor.

1060

Esat Şenyuva karantinada Boğaz’dan kanlıca yoğurdu
getirdi. Şimdi Kayseri’de. Eşi ve O emekli olmuşlar. Ama
şimdilik çalışıyor. Kuzey Ege’ye yerleşecek. Pastırma ve sucuk
göndermiş Kayseri’den, sağolsun. Ceyhun Erim’in ciddi sağlık
meselesi var. Büyük geçmiş olsun.

1061

Erkan Kara’dan iki mısra:
Bir eylül kopardım
Ve içime attım

MAZİSİ GONCALI KADIN

Sabite Tur Gülerman’ın hatırasına hürmetle

“Ay dalgalanırken suların oynak izinde”
Emsalsiz sesin, nağmelerinle büyülendik
Gülzarda gül değil bülbüldün sanki
Bülbüllerle yarışa başladın birden
Yakamozlanırdı gece

Işıl ışıldı bahçe, evren aydınlanmıştı
Yıldızlara, dolunaya hürmetle
Dünya dillerine tercüme ediyordun
Erguvanların notalarla dansını

Ürkek, masum o ergen kızdan
Kocaman bir Sabite Tur yarattın
Öfkeyle kırdın zincirlerini
Mazisi goncalı kadın
Gülşene yadigârındır, sarışın şarkıların

9 Haziran 2023

Fatma ARAS

TOPRAK HER DAMARDAN SU İÇMEZ

Bulutlu bakıyorum yüzüne
sen yağmur oluyorsun yıkamıyor gök katı
aramamızda bir kıyamet...

Bulutları kamçılıyan şimşek olsam
sen yıldırım oluyorsun
kırık dökük seste boğulur her şey
uzanır mesafeler
kırgınlık ışık hızıyla ikimizi çağırır
o tay senin, bu tay benim
her uzaklık yakın bulur kendine.

Sen çocuk oluyordun alnını öptüğümde
huzur sokağa taşardı
iki su, iki çılğın, bir yaprak ayasında, bilirsin
toprak, her damardan su içmez.

Şimdi yastığım sen, yorganım sen
sırlı bir göz çiçekleri süzüyor, bir el kaç avuç
döndüm çeşmeye, karıştım çaya
seyretti dünya...

Muharrem SÖNMEZ

NEWTONSAL OLMAYAN AKIŞKANLAR

beni yorgun yaprakları altında bulduğunda bilmeliydin
bir elma ağacının
ne uzak hiç yakın
hani baksan orda bilsen değil
tutmak istersen tutulur ele gelmez
tanımlasan olur kavramaya çalışınca heba
suda batmaz yalnızlıktan ağır
bilmeliydin beni bulduğunda
kötü bir günün sonunda

kimse uyanmamışken bilmeliydin
alt komşun üçüncü kez yenmiş kanseri
neden kimse bahsetmiyor iyileşmekten
iyileşemiyoruz çünkü iyi şeyler yok
ama tam teşekkürlü ambulanslar aciller
defin işlemleri günde 16 saat mesai
doktorlar hemşireler asgari ücret
şiddet mukavemet ve isyan
bezos gates musk
mesanende fındık kadar bir kitle
küçük küçücük
korkma seni yaşatmayacak öldürmeyen şey
bilmeliydin!

M. Mazhar ALPHAN

ILK DEFA

İlk defa boş geldi ev bana
İçim soğuk duvarlara ürperti
Sedirde sıcaklığı kaybolmuş birkaç giysi
Hayalimle dolmuş
Karşıyaka Göztepe arası
Bir göz kırpması mesafede
Elimi uzatsam
Kayıp gidiyor mevsimler
Evren gözlerinin gerisi
Romani yazılmış son ileti
Son dans gerçekle
Her şeyin bir sonu varmış
Bir başı varmış yalnızlığın
Üşüyorum kiralık
Olur mu deme olur
Mutluluğun resmi gibi
Mutsuzluğun da çizilmiyor
Muş muş
Ler larla geçti geçiyor
Ömrümün bu son demleri
Ev boş bomboş
Üşüyorum boşluğumun odasında

Mehmet Akif TUTUMLU

DÖNGÜ

Varkalma kaygısıyla
dünyanın uğultusu
arasında
ufalanıyor sözlerin.

Canlı olmaktan sıkılmış
İki Bernini
heykelinin ruhu
geziniyor bakışlarımızda.

Hiçliğe yabancı
bir sessizliğe doluyor
varlığın.

Sana baktığımda
cılız bir böceğe dönüşüyor
sevgi,
camlaşan duygulardan
sürekli kayıp düşen.

Bitimsiz ihtiyaçların
yorgun anlamı,
gündelik olanın
dilsiz tragedyalari
yutuyor bizi.

Gel bu kasvetli sekansları
uzatmadan
kurtaralım yaşamı,
kör maddenin,
donuk fikrin elinden.

Gel kalbini kazanalım
Zamanın
yeniden.

Emre EROL

ŞARKILARDAN ÖTE ANLAM

Şarkılar her zaman gerçeği mi söyler?
Zamandan bağımsız ya da kalıcı olan ne varsa ona mı
Yaklaşır sözcükler? Peki ya söylenemeyenler?
Satır aralarında, okumalarda kaçırılan gerçekler?
Bir şeyi gerçekten kavramak, ya da unutmak?
Değişmeyen tek şey, ya da derinleşmek?
Sevmek benzemekse, görmekse tutsaklık da olabilir mi?
İki tepeyi birbirine bağlayan kumaştan köprüler gibi,
Gerçekten kopabilir mi? İnsanı komutan kıyafetler
Görünmez kılınca da, desenler dünyanın kalbine
Dokunabilir mi? Tende yara, ruhta mesafe,
Yeryüzünde kelam, us'ta yorum;
Neyi anladım, neye aldandım?

VEZİNLER

Yeprem TÜRK

Biraz özet yapalım. Orhan Veli'nin şairliği genel kabulle büyük şiir yazmasında değil, şiirin yönünü değiştirmesinde yatar. Yani dili, vezni yenilemesinde. Orhan Veli şiiri değiştirirken, yerli birikimden çok (halk şiiri dışında yerli şiirin kozmosunu boşaltarak) Batı coğrafi kutup eksenli bir tavırla hareket etmişti. Yani bir bakıma başka bir uygarlığın, kutbun veznini kullanmıştı. Zaten Orhan Veli'ye destek de oradan gelir. Uluslararası alanda hazırlanan antolojilere, Orhan Veli, en azından sanat anlayışı olarak bağlı bulunduğu coğrafi kutbun veznini kullanan bir şair olarak girer. Nâzım Hikmet'te de benzer bir durum var. Nâzım Hikmet, vezinde Sosyalist Kutbun bir şairidir. Nâzım'ın uluslararası antolojilere alınmasında şairin bu coğrafi kutbun veznini kullanması etkilidir. Nâzım'ın iyi bir şair olması bir yana, Nâzım bu antolojilere bir yoldaş olarak alınmıştır. Yani uluslararası hazırlanan her antolojinin enternasyonal bir vezni vardır.

Akif, örneğin. Tamamen başka bir coğrafi kutbun veznindedir. Muhammed İkbâl, hangi vezindense Akif de o vezindendi. Yanlış anlaşılmasın ümmet kavramını, bir coğrafi kutup mesabesine ya da medeniyete indirgemiyoruz. Bunları, Osmanlıdan bize kalmış mirasla söylüyoruz. Akif'in şiirini bir medeniyet vezni bağlamında düşünmek ancak Yahya Kemal sonrası gelişen bir tutumdur.

Medeniyet veya uygarlık vezni sadece şiir türüne mahsus bir şey değil. Felsefe de bir vezin birliğidir. Modern uygarlık, felsefedeki bu vezin beraberliğiyle oluşmuş bir toplandan ibaret. Marksist felsefeciler bu vezin birliğinden, ufak tefek farklılıklarla ayrı bir vezin inşa eden felsefecilerdir. Ve iki ayrı dünya felsefecileri arasında düşünce farklılıkları bulunur. Hatta Martin Heidegger, bu tavrın gerektirdiği şekilde bir okuma yapar. Hegel felsefesini materyalist bir temele çeken Marks'ı felsefeciden saymaz. Martin Heidegger'a göre Marksizm de bir felsefe değildir. Ve aralarındaki felsefe farkını doğuran şey aslında vezin başkalığıdır.

Ama yine de M. Heidegger'ın bu savı Marksist felsefeciler tarafından göz ardı edilmiş değil. Çünkü Heidegger, büyük bir felsefecidir. Bu yönüyle biraz otoritedir. Felsefede temel bir vezni kullanır. Marks felsefeci değil, Zizek değil. Gramsci de değil. Marksist coğrafi kutup kanadından felsefeci açısından büyük bir boşluk var. Bu boşluksa edindiğim intiba ile söylersem, Althusser ile doldurulmaya çalışılıyor.

Epeydir dünyada komünist bir bloktan bahsedemiyoruz. Komünist blok yok yani. Bu blok vezni de nereden bakarsanız bakın aruz kadar eski artık. Farklı ülkelerde ufak tefek farklı komünist cemaatler var. Bunlar üzerinden oluşan felsefe ise daha çok nostalji tarzında gelişiyor. Mesela Zizek bunu çok yapıyor.

- *Felsefe için vezin kavramını kullanmam bazılarında yadırgatıcı gelebilir. Lakin filozofluk hakikatte şairlik olmasa bile bir tür şairaneliktir. Felsefe en önce, ünlü filozofun da dediği gibi bir lisan olayıdır.*

Ekrem ACAR

GAYBOLMUŞ SÛFÎYUN...

Ete kemiğe büründüm/Yunus diye göründüm

kendine hülyalanyor
benî âdem Belhî
senin suretinde

adem suretinde kimi
kimi tek tek bâdem

heyhat;
'buna da şükür' dersin
sızım sızım sızılâsın
tennurelerin

senin Alaeddin'in nerde?

uygun koyak bulduğunda
her suret Rûmî
sana üflüyor ruhunu

heyhat;
kimse senle dönmüyor
sende dönüyor
kabrinde fir dönesin

senin şemsin nerde?

kapılar önünde kalasın Rûmî
keçiboynuzu gibi Mesnevî'n
kuytadaki her çekirdeği
tanrı nektarı lakın

senin Yunus'un nerde?

dönmeyen dünyada
bir gönlüm dönüyor Rûmî
bir aklım
var mı oluyorum yani
firdöndü arafın
bencileyin denklüğünde

senin Hayyam'ın nerde Rûmî?

Orhan EMRE

SIRTLAN

bir camın arkasından baktım
şehvetli dudaklarını yüzümde gezdiriyordu hava
işte bu kadar... bir beze sardılar

sorgulamak belleği
bu üvey anlamlar biterken
bir sırtlan olarak
çıkageldi boş kibirler

ABECE

kimin kime sArıldığı belli değil (iyi ki değil)
Bunca iletişime rağmen gökyüzünde hâlâ postacı kuşlar
şiiir defterimin uydusu güneşin bol olsun geCelerin beyaz
bazen yıldız sanıyor kendini diğerlerinden Çıt yok
çöp taşıyan eller bilir eğrilerDe nice doğru gizlenir
(paylaşmak güzeldir)
kurşun dökEr üstüne sessizlerin
hortumu üzerinde amuda kalkan Fil çimenlere su verir
en Gizemli kırmızı nokta
vitamin adı olduĞundan beridir her harf şiiir ağacından
döküyor meyvesini
köprüden ne sözler geçer şiiri Hedef alır
elif
hangi gece inceltti seni hangi gecenin iğnesinde ipliğe
döndün
sevmeden tenine işlendiğin her kimse sökülmeden yüreğin
-yetinmeyen karanl/ıkta of-
büyüklendiği için bazı alfabelere kabul edilmediği söylenİr
bastonu bir köşede ters çevrilmiş halde unutabilmek mi
Jimnastik yapalım
papyonlu direK yukarıdaki fiLe özenmiş direk el ele vermiş
direk-
ler arasında siMetrik dayanışma
ne nerede nasıl niçin ile neden benzerlik göstermiş ise ismim
kurtuluş-
unu
sorulardaN arar
“üçüncü şahsın şiiri” çOk önce yazıldı ancak
o
oo
ooo
oooo
ooooo
oooooo
ooooooo
oooooooo ile denedim ve gördüm bir harfin nicelik ötesi
anlam zenginliğini →

(çizginin üstünü altına getiriyor ellerin
uçları birleştirmek çabasımdayım az kaldı kurulacak
dünyamız
yukarıda olabiliriz omuz omuza iki nokta üzerinde çemberin
bögürtlen börülce nötron köy gökyüzü dört köşe dölde
ömürde
ölümüne fizikötesi
gölde gönyede açık açık gizliden gizliye her sözde özetle)
sÖzcükler bizden sorulacak o vakit

heP ileriye bakalım

bebeklerin çifte kavrulmuş Rumuşak sessizine eşlik şiirler
yazalım

abecenin kuğuSu öpsem boynunu bozulmaz mı suskunluk

en orta harfini ara yerde merkezci düşürdüm aşkımin
el kıldım yakınımaya yitti siyahı sevdamin
kuyruğunda virgül eşli kıvrımında yılan ek saydığım sert
sessiz

şşşş
kim bulursa helali hoş olsun
ismini tashih eylediğim duymasın ayrıca
korkarım kırılır yüreğine iner de beyazlığım

kollarımı açmış direk tanrıdan elleri olsun diler
kuşlara çırpılacak kadar büyük ses getiren avuçlar
Tellerindeki ölümlere son

g
n
a
r
e
m
U
b

gözlerimi Üzerinde unutmuşum affet Ve kalbimi bir şiirde
-varsın tek bağlaç sansın kendini-

çocukluğum Yaramazlığım sapanım-
dan
çiğ gibi büyüyen taşlar yüreğime işler

sorular sorunlar sorgular
Zecati miydi adım

EVLER, EŞYALAR, HER ŞEYLER

Bariş ERDOĞAN

*Gönlün saraysa etrafındaki
gecekondukları yıkıver gitsin.*

Pencereleri kapılarından büyük evlerde otur. Kapılar dünyadan kaçış, bir içe sığınmadır; pencerelerse dışa açılma, hayatın varlığını dışarıda arama.

İnsan pişmanlık yağmuru, eyvah fırtınası, tövbe kulesi...

İnsan düne ait bir eşyaya bağlanmakla ondan kurtulamayacağı duygusuna kapılıyor. Oysa dün bugünün aynası, yarının sırtı. Neden bir Ürgüp testisini hor kullanıp çöpe yollayıverdim? Neden sırtını yitirmiş aynayı tedavi imkanı kalmamış bir hasta olarak düşünüp bilinmeyen bir yere bırakıverdim? Çekmecelerde mektuplar artık saklanmıyor denerek gözden çıkarılır mı? Sadece singer dikiş makinesinin anılarında kıvrımlıyorum? Tarihi taşımamın bir sevdayı biteviye sürüklemek olduğunu öğrenecektim ancak pişmanlığım bundan kurtulmama izin vermedi. Bir eşya, bir sevda, bir ev, bir kent bilinç düzeyi ölçüsünde tarihini sürükler.

Ya bir tabloya sığındım ya bir tablonun hayalindeyim.

Bugüne hitap etmese de birkaç yüzyılın gönlünü alan koltuk takımı vardı misafir odamda, vernikleri akmış. Üç İstanbul romanında anıldığı duygusuna kapıldım. Birine ışığı sırtıma alarak Üçüncü Selim edasıyla yayıldım. Yastıklarda cömert davranılmış. Çikolata gondolları irili ufaklı... Gümüş olması konusunda söz birliği edilmiş, Alman değil belli.. Kâğıtlarında Brugge adına rastladım ki zaman aşımına uğramış da olabilir çikolatalar. Taze gül ortadaki sehpayı öyle canlı kılmış ki kimse bir natürmorttan çalışıldığını düşünmez. Vazoya yakın Flaubert'in Madame Bovary romanının Fransızca baskısı, hem de ilk, imzalı, Paris. Semaver bir köşede, kalın perdelerle yakın. Perdeler mor. Dudağımı mor ruja kaptırmış kadınları ne denli seviyorsam mor perdeleri de o denli seviyorum. Lila kuşaklar sanki ağır perdeleri belinden kavramış, bırakmıyor. Unutmadan söyleyeyim, biblolar odayı aydınlattı, Bavvera ürünü. Anadolu'nun bir köşesinde bunlara rastlamak 1900'lerde Anadolu'da -Yaban romanında geçiyordu- Amerika kökenli teneke kutulara rastlamaktan daha güç. Başımı iki kez çarptığım kristal avizeye ne demeli? Bir seraskerden miras kaldığı ihtimali yüksek. Büfe içindeki danteller güzel bir Türk kızının elinden çıkmış, inceliği baş döndürücü. Ürgüp taraflarının üzümlelerinden imal edilmiş şarap vitrinde, uykuda... Onu göz ucuyla izleyenlerde bir mahmurluk. Koltuklardaki kırılentlerin hatırı kalmasın, mor kuşlarla işlenmiş; perdelerle uyum içinde. Duvar saati nedense gong vurmada ilerliyor. Bugün Saatleri Ayarlama Enstitüsü'ne götürüp Halit Ayarcı'ya emanet etmeliyim. Halılardan, cümle eşyalardan duvardaki Osman Hamdi tablosuna geçememenin utancı... İki Müzisyen Kız... Tambur ve def çalan iki genç kızın resmi, üşenmedim kalkıp baktım, 1880'i gösteriyor tarih. Üşüdüm. Oda soğuk... Böyle bir odaya sahip olamamanın titreyişi...

Bu kapılar evlere dar geliyor.

Ziya Osman Saba'nın, "Gözlerimin önünde hep aynı beyaz ev/
Her dağ yamacına kurduğum,/ Beliren her su kenarında,
Pembe damlı, yeşil pancurlu, balkonlu,/ Balkonuna tırmanan sarmaşık./ Gece, pencerelerinden sızacak ışık,/ Kışın tütecek bacası." dizeleri bana bir evin fotoğrafını gösterdi. Saba aslında sıcak yuvadır, o sıcak yuvayı arzulayan bir kişiliktir.

Evler bizim kimliğimizdir. Her oda kimliğimizden bir parça. Sanki elimiz kolumuz, kısacası gövdemiz. Oturma odaları aklın ve gönlün sergilenmesidir. Kitapların yer almadığı bir oturma odası düşünülebilir mi? Ruhsuzdur öyle odalar. Duvardaki resimler, dünün anısına saygı... Koltukların, divanların rengi ruh yapırağımız. Perdeleri dış dünyayla ilişkili görürüm. Sımsıkı perdeler, dışarıyı içerisinde arayan insanların ruh hali. Biraz kıskançlıktır da. Mutfakta fotoğraf çekirtmek istemiyorum, kitaplıklarla ters orantılı. Pastalar, börekler bedeni besler. Sadece yeme içmeye odaklanmış evlerin mutfağı bedenlerin sığabileceği kadar boşluğa sahiptir. Yatak odaları kalbimizdir. Açmayalım. Balkonlar keyiftir, elimiz ve kolumuzdur. Balkon demirleri tırnaklarıdır kadının. Konuk odaları en soğuk dünyaları sergiler. Çatıya çıkmayalım, merdivenleri yazıya dahil etmeyelim. Necatigil'in, "İnsanlar yüzyıllar yılı evler yaptılar./ İrili ufaklı, birbirinden farklı,/ Ahşap evler, kâgir evler yaptılar./ Doğup ölenleri oldu, gelip gidenleri oldu./ Evlerin içi devir devir değişti/ Evlerin dışı pencere, duvar." Dizeleri neler anlatmaz ki?

Ben kalıcı değilim, kalıcı olmadıkça anlamı da yok.

Bugüne değin bir eve sığınmadım, daha doğrusu bir eve sığmadım... Sanırım bunun nedeni bir şeye sahip olmaktan kaçınma isteği, onu sürdürememe korkusu. Bedenimi bırakıp ruhuma bir seyyahlık belgesi çıkartıp zaman zaman geziniyorum. İstiyorum ki vardığım yerlerde kâgir binalara postu atayım, ahşabın sıcaklığına dokunayım. Anısı kalsın. Kimlere nasıl yalvarırdım: Beni Yeniköy taraflarına götürün, bir denizi öpen yalılardan birinin bahçesine oturtun. Aslanlı Yalı, namı diğer Said Halim Paşa Yalısı... Buna imkân yoksa bir diğer neoklasik yapıya, Esmâ Sultan Yalısı'na götürün. Bir gecelik derin uyku beni ebediyen uykusuzluktan kurtarır. Uyku bir hastalık değil bedeni tuza yatırma, eksikleri rüyanın kollarına bırakmadır. Yeniköy tarafları olmuyor mu, Çengelköy ya da Kandilli sırtlarına, Beykoz taraflarındaki sayfiye yerlerinde bir köşk (İsviçre'ye özgü olanlara şale derlerdi ki köşk çeşitleri için adlar çoktur: camlı köşk, yangın köşkü, mızika köşkü, tepe köşkü, ilan köşkü...) de olur. Sultan Abdülhamid döneminde saraya yakın olanların Çamlıca tepesine tünedikleri köşklere biri de rahat uyku verir. Vezir köşklarinin uykusu ağırdır. Abdülhamid değil de Abdülaziz saltanatını anımsatanlar uykumu böler. Akşama doğru köşkün odalarına gülsuyu serpip bahçesine çıkarım, orada uyurum. Sadece bir gece... Ben kalıcı değilim. Uzak bir yer, uzaklar...

Evimize gidelim. Nerede? Düşlerimizde.

Memduh Şevket Esenalı'nın Ayaşlı ve Kiracıları düştü aklıma. Ev nedir, nasıl olmalıdır? Bir köşk, bir konak, bir saray yavrusu... Hiçbiri değil.

Evimiz karanfil ve sardunya kokar, güneş görür gibi cümleler dileğimize öte bir şey değildir. Evimiz biz kokar. Biz dediğimiz içi dolu bir kavramdır. O sanattır, nefestir, defne sabunudur...

Çocukken çok ev resmi çizmişimdir. Anacaddelere bakan taş evler... Bugün çağın gürültüsüne dayanmadığım için içeri alıyorum. Göz önünde olmayı sevmediğimden en az iki katlı, çok balkonlu. Geniş mi geniş. Kapı, tarihi yapıların kapısını andırmalı; eni, boyu ölçüsünde. Kapılar evin asıl fotoğrafıdır. Üst kata mutlaka ahşap merdivenlerden çıkmalıyım. Antika eşyalar içinde yeni ruhla yaşamalıyım. Yarı aydınlık... Loşluğun şiirsel havası yazdırır, yeni resimler yaptırır. Evin havası eşyalarda gizli. Sadelikte bir zenginlik havası... XIV. Louis döneminin şatafatı falan değil.

Bütün yazdıklarımı unutun, ev dediğimiz, "Evimize gidelim." dedirten mekânlardır.

DURGUN

*Arkadaş Z. Özger'in
Gezgin'i peşi sıra*

Bütün gezginleri bağışladı koltuğum.

Kurumuş çınar yaprağı, içine rüzgâr misafir
hüzün gibi gönümüzde.
Çıt dese ufalanacak bahar,
gittiğinde bilinirdi hep
seni içine çekeceği o baharın.

Bütün gezginleri bağışladı koltuğum.
Kaybetmesi, kazanmasından daha değerli
bir mahalle maçını izledim sokakta.
Kalecileri kendilerinden küçük çocuklar,
bir bira açtım, balkondan izledim.
Ellerinde ekmek poşetli insanlar,
hurdacılar, overlokçular, sebzeciler...
Maç hep durdu, dizler hep kanadı,
sokaktan hastaneye koşturan ambulans
sırtımda dehlenden atlara dönüştü.

Belli ki giderken
ip atmıştın bu şehre zihninden,
caddeler sarktı denize
sürüklendi binalar, ağaçlar...
Köpekler durmadan havladı,
tanımadığımız insanlar geçti hep sokaktan.
Ben, pencerenin önünde durdum.
Yanımda dans eden değil
yıpranan bir perde, rüzgâra şekil veriyor.
İçinde
rüzgârı odaya müjdelemenin aşkı,
elimdeyken hüznü bir gelinlik.
Kollarımın içine alıyorum, kokluyorum
bahar doluyor içim...
Durdum, bekledim
serince gelirsın diye.

Ne çok benzer
başıyla oynandığında hiddetlenen musluk
koynundan sevgilisi alınan insana.
Sana gezgin dediler, dün geldiğini söylediler
alıp götürmüşlerdi ya iyi ki geldin,
seni halaylarla karşılamak isterdim.
İnsanları toplayıp
gönlümün avlusuna,
botlarında yer edinmiş
çiçek polenlerini,
deniz kumlarını,
çamur artığını;
üzerine sinmiş çam kolonyasını
bir bir anlatmak isterdim.
Fakat avlu perişan
insan, ezberlenmiş sıkıntılarını değil unutmak,
hep hatırlamakla meşgul. →

PARILTIDIR İSTANBUL'DA GALATA

Yahya Kemal'e

Akşam vaktidir en çok da
Sessiz geminin seyir ettiği
Pazarları tıklım tıklım çarşılar
Bozgun gibi dağılan teyyarenin
Soluk tüten dumanı

Ve ödüllü filmler hakkında
Haydi Akşam Bahariye'ye
Kaldırımların inceldiği yerden
Her yol başında bir çeşme
Geçerken yalnızlığa bu sahnede
Bazen de huzurlu
Rüyalar güzel
Ekmek elden
Su gönülden

Ey birader
Kış konu bahçemize
Kuşların kalplerine pencerede
Sen de yokuşta sırlıslıklam
Esiverse rüzgâr şu taraftan
Dünya derdi hayalin kadar
Ah bir köşede kıymetli
Narin ve marifetli

Ne âla bu sabah da
İçim kıpır kıpır, zehir gibi
Duble espresso yutulmuş belli
Beylerbeyi'dir Esen Yelleri
Akşamdan soğuyan çeşmenin
Fırkateynin demirlediği

Kapılarının yolları
gezgin karşılamaya çıkmıyor,
duruyor insan,
duruyor
son üflemesini unutmuş
yaşlı bir rüzgârın
yarım bıraktığı
ha düştü ha düşecek
kırılğan bir kayalık gibi.

Sen geldin, ben bağışladım
gel otur, anlatayım
neler neler oldu, bilmelisin
bir bebek kıyıya vurdu, canlı izledik
göğsümüz o kadar daraldı ki
sevdayı konduracak yer bulamadık,
uçtu, gitti.

PARADOKSAL PARANTEZ

Hüseyin ALEMDAR

ş) (A
k

arada kalmaktır.
Şiir de öyle—

– Ne mi der şiir?

– Dünya kuruldu kurulu sonsuzluğu kutsar, kanıksar, susar! Daha ne desin.

Sonra ölmez otu sonsuzluk gibi konuşur! Üçte ikisi büyü, biri büyü bozumu şiirin.

– Paradoksa bir parantez açıp; şiir, paradoksun da şiiridir diyebilir miyiz?

– Elbette. Değil mi ki şiir, somutu soyutlama ormanı.

– Peki, bir şair ne zaman ölür?

– Al anla, tut anla; öl ân/lama: *Elbet gülünün solduğu akşam!**

I

Şiir-şair tartımıyla söylemek istersem de nâcizâne, şöyle:

• La havlesi'ne şirk, lügatine slogan bulaşmış bir şair er ya da geç bir gün ölür.

• Yek başına tek başına müruruzaman yelkovanına dolandığında da ölür şair. Bir şairi en şık öldüren güzel tekrar elbette. Haydar Ergülen'den küçük İskender'e, Enis Batur'dan Murathan Mungan'a günümüz şiiri "güzel tekrar"lar yığımı.

• Taş ve gül yağmurunu birbirine karıştırdığında da ölür şair: Bu korku benim!

• Her sözü, her kelâmı zamanaşımına uğradığında zaten ölmüştür şair; kendi bile üzülemez.

• Le poëte travaille, alla turca ve *double flame* dünya rengi fotoğraf artık veremediğinde.

• Turgut Uyar ilinde *Büyük Saat*'in akrebi acı acı şiiri ve şairi soktuğunda.

• Şiirsel süreçte öz ve biçim birlikteliğinde denge kaçırıldığında.

• Sevilmediğini sandığı ya da sebepsiz olarak bu duyguya kapıldığında ölen şair sayısı nerdeyse doğal ölüm kadar. Sahi, Ah!met Erhan'ın ölüm kâğıdında bile "doğal ölüm" yazıyordu, alkol değil.

• Yas ve yâd yakamozu--geleneğe yaslı yeni bir dil yaratamayan her şair ölür!

• Kendini herhangi bir sebeple k/e/s/i/k, süttün ve sözden kesik bulduğunda.

• Artık Edip Cansever ve *Mendilimde Kan Sesleri* okumadığında, içini içine ağlamadığında.

• Ah! "Eksiklik", "fazlalık", "parçalılık" kavramlarını kolaj sandığında.

• Şiirin ciddiyetine inanılmadığı düşüncesine kapıldığında da ölür şair ve şiir. Çünkü şiir ciddi iştir.

• Artık iyi ve sıkı şiir yazamayacağının farkına varan her şair ya yaşlıdır ya ölü! Fazıl Hüsnü Dağlarca ve İlhan Berk gitti gideli *Seviştilerken* alacası ve *Güzel Irmak* moru her şair biraz ölü zaten!

II

Şair; görür, duyar, tadar, dokunur, anlar. Beş duyunun en güçlü duyumdur şiir; gördükçe, duydukça, tattıkça,

dokundukça, anladıkça şiirin daha iyisine çalışır. Daüssıla, sılada ve gurbette. Hastadır, haytadır; yerleşik yabancı parantezinde hem politik hem de poetiktir yazdıkları. Yazdıklarını ve duyduklarını kana ve bıçağa sorar, sordukça da kendini ve şiiri arar. Dahası şiir; susuşun bileği taşı, bekleyişin h/içlik bıçağıdır. Şair ki yeni ve özgün şiirler adına susar ve bekler. Dahası şairlerin akrabalığı ilk şiirlere, ilk kitaplara dayanır. İlk şiirler, ilk kitaplar ki birer heves ve nefestir; ge(n)ç kalmanın büyüsunü politik ve poetik söylem şairde sürdürür. R. M. Rilke'nin öznel tartımlı "Gençken yazılan dizelerin değeri nedir ki!" paradoksal sözü bu anlamda şair ve şiire alınlık olsa gerek.

Derim ki, en güçlü ölümsüzlük şiirde işte. Âh ne var ki, insanın beynine ölümlü olduğu zorla ve çivilerle çakılmış, doğduğu gün! Aşk hariç, beyaz örtü iki ölüm var yaşadıkça: Biri kundak biri kefen. Neyse ki şiir sonsuz beyaz... Tanrım, yaşamak ve ölmek için ne kötü bir zaman! Şiir ve zaman, ikisi de kan ve şiirtaşı varolduktan çıkar.

Aşka ve şiire rağmen, nasıl mıyım!? İki nehrin ağrısını ve ağırlığını kaldıramayacak kadar güçsüz ve yalnızım Zülâl. Beni bırakma!

Say ki, kalp ve kâlb her şeyimi yitirdim. Şiir bile zarar ömre, bir yaştan sonra! Çok şükür sadece imgem var, yalnız ve yabancı kendimle baş başayım, kandaki mürekkep tek kârım: "Şiir, yitiren kazanıyor oyunudur ve gerçek şair, kazanmak için ölüncüye dek yitirmeyi seçer."***

Âh! Şair, kan imge ölümsüzlüğü araya araya kendini bulur. Kendini ve gerçeğini...

III

İyi ki, ben gidince ete kemiğe bürünecek içimdeki sessiz ağıt. Tabutta duyulacak ahdım ve ağlamam; tabii ki şiirim. Aşk-acı, ân-anı, ahd-âh yaşamalar ve küçük ölmeler mevsimidir benim şiirim. Öldüğümde tabutumun üzerine konacak yeşil örtüde şiir uç ve çekiç şu iki dize olsun isterim, ömrümün kangülü niyetine:

"Biraz da sevincimizdir gitmek cenazelere.
Herkes bize az çok bir şeyler çektir!"***

Âh! Yarım ve tam ne kadar şiirim var içimde.
Şiirtaşım nasıl da kan ve göztaşı/m!

IV

Şiir dil, göz ve kalple işaretleşme bir yerde. Dil, göz, kalp mesafesi elimi tut Zülâl. Şiirsel bilginin birazı heyecan ve haz bilgisi. Şiir bizim nemiz, şiirler söylenmeseydi nemiz eksilirdi? Her yerimiz değilse de üçte ikimiz! İkimiz olan içte ısınmış şifalı kırk bir taş bende! Hiçbir taşımın hiçbirini sevap değil, kırk bir kere maşallah hiç değil. Şiirsel heyecan ömrüme uğur saydığım şu beş taşla bikoşu sana gelmek isterdim, sol elimin beş parmağı da beş taş işte:

- 1) Güneş Taşı, kan ve gül aksanım
- 2) Dağ Kristali, bencileyin kendime savrulmam
- 3) Arzu Taşı, içimden daha genç, içimden geçme hâlim
- 4) Şefkat Taşı, aşktaki sütannem
- 5) Zebercet, âh, serçe parmaktan hiç Zebercet olur mu!

Kalp ve kâğıttaki yâryüzü, şiirdeki mutlanma, beni bırakma!

V

Allah ve aşk kadar mistik-metafizik şiire inandım. İnancım çatalkara varlığın bunalımları. Yabancılaşma parantezi, ağırlı

YOĞUN GÜZ

Civarda, evet civarda
bir bahçenin koynunda
koro gibi inliyor akşam!

ve beni geçmişe
taşımaya telaşında kuşlar!

bir Baudelaire dizesi gibi
çalındığının farkında
bile değil çocukluğum!

yüzüstü yatan taşlara
dokunup uyandırmanın
masumluğunu özledim

çizdiğim düş resimleri
minik parmaklarımın
ateşinde yanıp gitti!

ve beni şimdiye
alıştırma telaşında kuşlar!

bir çiçeği koparmak gibi
-sessizce annesinden-
çocukluğumu hatırlamak!

ruhumda bir marangozun
kestiği kalaslardan
kurduğu hayal yıkıldı!

kim gittiyse dönmedi
geniş paragraflardan
dağılan bana kaldı!

ve beni geleceğe
yakıştırma telaşında kuşlar!

bana ölüm hep bir sarı
hep bir kantaron bana ölüm
hep öyle ıssız, hep yoğun bir güz!

boşluklar bırakarak yazmak/boşluğu ağlamak, günahı sevapla ölçüp kuyulara taş bırakmak. Âh! Kuyuların ve taşların inançsız olduğuna beni kim inandırabilir? Taşla doldurulmuş bir kuyunun peliküldeki şiir olduğunu hatırla, aşk ve tutkunun inanca dönüşmesi bir kelâm değilse Metin Erksan lütfudur. Oğul tadı bir dizeyim ben, tut ve kuru beni!

Âh! İlk mistisizm, sonra erotizm büyütün isterim beni.

André Breton da İlhan Berk de gencelme yaşım, göktaşım!

Şimdi tam metafiziğe ve erotizme eğilme yaşım.

Şair, şiir ve yazıya sevgiliye gider gibi gitmeli! Ah Zülâl, hiç gitme! "*Zaman buldum dudaklarımı koymak için / Senin çam kalçalarına!*"****, "*Yazmak mı geriye dönmektir / Taşlar sürünüp gitmeyi kurar!*"*****

Sahi, orda mısınız!

VI

Uzak güzelim, sebebim, kıyı taşım! Beni kendine çek ya da *can-ı gönül* savur en uzağa. Haz ve göz defterimde sektirdiğim taşlar ki içimle akraba. Taştan akraba mı olur deme, bir taş vızıldamasıyla kendini öldür de gör hele! Hep bir yaşamaşk, yaşayamamak sıkıntısı hüznün *dünkitabı* bu dünya. Âh! *Zaman*'a dün, *Aşk*'a kün de ve ağla! Taşlar seni duyar.--

Şiir, *Zaman ve Aşk*, iki şeyin gençlik taşı. Sustun, duydum!

Gençliğim ki, taş başını yol eden bir allı gelinle gitti gideli ömrüm hem çok damat hem değil o gün bugündür şiir bende içağrı şiirrenk Bengü taşı--

H'iç

kı

rık!

VII

Tine, taş a ve tene sor. Üçü de susma antraktı, anlam çokluğu. Şiir, hem varlık ve hem yokluk işte. Boşluklar bırakarak yazmak gecikegeleni, görüleğideni. Sahi, gelmek gitmekle çakışır kimileyin. Şiir, duymak duymak ve anlamak çoğun. Şiir, tika basa tıknefes can sıkıntısı. Bağışla Zülâl! Şair, yazarken ve konuşurken nevrozlu, susarken nevrozik işte; çocuk kimliksizliğinde kendi gençliğine cep aynası.

Şiir varken cennet arama, sözcüklerden kurulmuş dünyaya ad arama... Aşk ve erotizmi dışta tut ve sus şimdi: "*Can sıkıntısı şiirin cehennemidir!*"*****

* *Edip Cansever ve Ahmet Erhan dâhil tüm şairler fazla şiirden öldüğünde*

Turgut Uyar sevabı Erdal Öz'e gitsek!

** *Jean-Paul Sartre*

*** *Behçet Necatigil*

**** *André Breton*

***** *İlhan Berk*

***** *Stéphane Mallarmé*

BAKİ

bir gün babam elimi tuttu
babam ben bir de kuşlar
parka gittik
mevsim geçti
ağaç üşüdü
şehir sustu
babam öldü
kuşlar baki

TOZAN ALKAN'IN 'İZLER TAZE' KİTABININ ÖNÜNDE

Hüseyin PEKER

2023 yılının ilk yarısını şu iyi kitaplarla tamamladık: Soner Demirbaş'tan *Koruda Söylenen*, Şeref Bilsel'den *Kâğıdın Ölümü*, Tozan Alkan'dan *İzler Taze*, Erhan İksamuk'tan *Gizlenimler*, Naci Bahtiyar'dan *Yolunu Kaybeden Ağaç*, Cengiz Şenol'dan *Ev Yarası*, Yener Çetin'den *Limon Öğrencisi*, Cem Yavuz'dan *Suluk Döküm*, Enis Akın'dan *İşte Geldik*, Çiğdem Sezer'den *Aramızdan Hayat Geçti*, Asuman Susam'dan *Geçmişim*, Aydın Afacan'dan *Dünya Çok Uzak*, Tuğrul Keskin'den *Ürperti*.

Dahası da vardır. İyi bulduklarımı sıraladım. Şimdi bunlardan Tozan Alkan'ın *İzler Taze* (2023 Pikaresk y.) üzerine bazı hatırlatmalar yapacağım, kendimce.

1- Tozan Alkan, şair, çevirmen Erdoğan Alkan'ın oğlu, o da babası gibi Baudelaire, O. Wilde, E. Dickinson, V. Hugo, W. Blake, P. Soupault, W. B. Yeats, Lorca gibi şairlerin iyi çevirileriyle tanınıyor. İlginç şiirler de yazıyor. Yayımlanmış şiir kitaplarının yanı sıra çeviri ve dil üzerine yazılarını içeren '*Çevirdim Dilim Yandı*' başlıklı kitabı da mevcut. Müzikle ilgileniyor. Çağdaş şairlerin şiirlerinden yaptığı besteleri içeren üç müzik albümü var. 1963 doğumlu şair; çevirmen, müzisyen, dergi editörlüğünü de katarsak çok yönlü biri kanımca.

2- '*Gençliğimde ara ara flört ettiğim kendim*' (s. 32) dizesine bakarak; kitapta yer yer sokulduğu, yaklaştığı, sözünü ettiği 'aşk' kavramı ile arasını, bu dizeyle açıklamakla yetinmediğimizi söyleyebiliriz. Yani şair, aşkı sadece kendinde olup biten bir olay olarak görüyor mu? '*Sekizbeşbinbeşyüzyıllık yalnızlık ile sevgili*' kavramlarını bir arada yönetmesine bakılırsa, tarihle tüm olan iteni özdeşleştirme edasından söz edilebilir. Bir şiirinde '*aşklar bile saklı şifreli*' (s. 23) dediğine bakarak, yaşadığı bazı şeyleri uluorta yaşamadığı aşikâr. Diyebiliriz ki şair; hayatın rüzgârına töz, şiir ve de aşk olarak AYAK UYDURUYOR. (s. 35) Arada '*aşklara en güzel yaşlılar bakar*' derken şairin kendini mi yaşlı bulmaya başladığını, yoksa yaşlı sevgililerden mi hoşlandığını tam ayırdedemiyoruz? Kısaca şairin aşk'tan ürken, bu işi tetikte yaşayan, ama ondan da uzaklaşmayan bir yanı olduğunu söyleyebiliriz.

3- Tozan Alkan, bu kitabına geldiğinde; her şeyi daha tarihsel boyutta görmeye başladığını; hatta Kavafis, Seferis ustalarını da (Egeli Yunan ozanlar) okuma listesine ekleyerek, farklı bir görme çizelgesinde yorumlama girişiminde bulunduğunu eklemeliyiz. '*Zamanı sokak sokak gezdiriyor ortaçağdan kalma bir keşiş*' (s. 56) diye seslendiği gibi, '*yirmi yıl önce yazdığın kâğıtlar toplanmış*' deyişinde üç boyutlu görme eğiliminin çoklaştığını söyleyebiliriz. Araya karartma gecelerini, Otlukbeli savaşını katarak düşünmek. '*Psgos tepesinin eteklerinde kurdum şehrimi*' (s. 33) Ayrıca Büyük İskender'in tarihte İzmir'in Kadifekale'sine, yani Pagos tepesine yerleşip 'İzmir'i buraya kuralım' dediği günlere gönderme yapması, şairin tarih içinde soluklandığının bir göstergesi.

4- '*Türkiye küçült porsiyonlarını / Tanrıların duaları, mahya yazıları / Ve şairlerin spot dizeleri seninle*' (s. 23) Bu dizeler üzerine üç şeyi buluşturabiliriz. Şair ülkesine porsiyonlarını küçült ironisiyle yaklaşırken, hem toplumsal

Peria KAYRA

UZAK KALPLER

Uzak kalpler karşılaşınca
ne yapar hıdrellez gecesi

Ne bileyim
Kâhin miyim
Falcı mı
Astrolog mu
Bildiğim benimkisinin dip balıklarıyla yüzen astronot olduğu.

Deli, inanmış bi kere
Yok, seherin sihri varmış..
Evrenin aklı; kaç katlı..
Kanan kanar uçurur durur iyi tüm dileklileri

Köpürüp dursun küp
Acımış
Gül ağacının kökünde

söyleme yaklaştığının ifadesini de vermekte. Daha da derinine gidersek, ülkede yenip bitirilen fazlalık miktarlara göndermeye girişerek, nizamsız bir gelişmenin işaretini vermekte. İşin sonuna şairleri de katarak, 'şairler de ne işler yapıyor belirsiz' diyerek sitem dolu bir gidişin haberine ilişmekte.

5- Tozan Alkan, eski şiirlerine bakarak ayrıca sessiz kalan yapısını hatırlayarak, şu dizeyi kendini hatırlatmak için mi söylemiştir? '*çığlığa dönüşen bir fısıltı*' (s. 18) Evet Tozan Alkan bu dizede de hatırlattığı gibi açılmış yüksek sesle konuşmanın işaretlerini mi vermiştir? Bir fısıltı neden çığlığa dönüşür hesaplasanıza: hangi etkenlerle?

*'Alnunuzda temize çekilmiş
tarihin notları, zulmün temsili, direnişi aşkın
süt beyaz atlar şaha kalkmış içinden
nevâdan rasta yükselirken sular'* (s. 17)

Üstteki dizelerde, yukarıda anlattığım aşk, toplumsallık ve müzik konularına ilgisini bir arada buluşturuyor. Rihanna'nın 'Işıktaki Sarı elmaslar' parçasının başlığını da şiirin adına koyarak kendi özünü cevher gibi ortaya döküyor.

6- Kitabın en başarılısı saydığım 'Sonradan İzmirli' şiiri de unutulmaz bir İzmir hatırası. 'Herkesin İzmir'inin bir adı olmalı, benim İzmir'im adı da sensin' derken Tozan Alkan'ın İzmir'e güzel bir İzmir hatırası bıraktığını da söylemeliyiz. Batık bir geminin seyir defteri gibi bu şiir. 'Yarım Şiir' de kitabın dokunaklı şiirlerinden. '*Şiirler eksiktir, tamamlanmamıştır, şiirleri şairler tamamlamaz*' (s. 39) da hayli iddialı bir savı getiriyor önümüze.

7- Tozan Alkan, *İzler Taze* adlı yeni şiir kitabıyla, yılın iyi kitapları arasında damgasını koydu öncelikle. Rahat, bir o kadar da sakin görünen edası ile yer yer humour'un artması, ironi musluklarının çoğaltılması yöntemiyle bazen de Can Yücel'e yakın düşündüğümüz (argo yok ama dikleşen ironi eğilimi mevcut) bir şekilde parlıyor. Cüretkâr, tatlı, bir o kadar da engin..

Gülçin Yağmur AKBULUT

YAŞAM ATEŞİ

Kuyular mı çağırıyor
biz mi akıyoruz yoksa
kayıp gidiyor ömür avuçlarımızdan

Bir güne uyandık diyelim
hiç bitmeyecek yollarda
sokakları aldık kalbimize

İçten sınımsız gülüşlerin
izini sürdüğümüz
eksik bir şeyler var yine de

Bizim olduğunu sandığımız
gün be gün eksilen bir deniz
çekiyor bizi derinlerine

Ben onu aradım o bilinmeyeni
sesini duydum dağlardan
asla göremedim aslını

Bir kapıdan diğerineymiş ömür
dalgalı suların en derininden
hayata uzatıyorum ellerimi

Mehmet Şirin AYDEMİR

EŞİK SÖKEN EŞKIYA

Usturasını biliyor yer
cellat insanların eliyle
öfkeyle köpürüyor deniz
dehlizler uğultuyla uzuyor
kızıl katrana çalıyor akşamın rengi
kandiller bir bir sönüyor

hangi mazlumun ahıdır tutan
neylersin, en çok mazlumlar ölüyor
kim tarif edebilir eşkâlini
eşik söken eşkıyanın
ışık hızında yığınla can
candan canandan oluyor

yüzüne yansıyor yarası toprağın
teki kayıp ayakkabı topuğundan kanıyor
oyuncak bir bebeği avutuyor yorgun kolon
üç yaşındaki çocuk aniden büyüyor

zehrini zerk ediyor çaresizlik
şehrin kılcal damarlarına
çarkı duruyor çırçır fabrikalarının heyhat
hayat bazen herkesle yersiz oyun oynuyor
nasıl körelteyim şimdi
acıyı çocuk acınası halimle
kanattın sol yanımı o minik ellerinle

Sertaç ÇIRALI

RÜYA

ömrünün denizleri
çekilirken tırnaklarından
hayat ısıtıyor sığırlarından

nefes ki nefsinin sınıyor
soluksuz
her daim başkasının ağzıyla
dış izlerinden tespih yapıyor sabrına
şimdi ruhun kuyusuna attığın taşlar çınlayacak

bu duru dünya bir varmış bir yok
olmuş duymuş uyumuş bir bak
rüyası balıklara ağ
rüyası dağlara kaf
rüyası çağlara ecza
uçsa ah!
bulutları rengârenk boyayacak

hayatsa kıyasıya mukayese
kuş tüyü kadar can taşır
kış dalında çiçek kadar düş kokar
sömestr müsamereleri kadar kısa kalır
dışı seni içi beni
kadar yangındır
ve diyelim dengidir cezrinin
hayat ki
kıyılarından azizim
sana da bulaşır
korkma

bir koşu eve varıp
bilyelerini sakındığın kavanoza
doldurduğun şingirtılar kadar varsın şimdi sen de
otuz üç sınımış vaktin
hiçbiri o kavanoza sığmayacak
zorlama

şöyle hohlayıp cama çizdiğin kalp kadar
pencere önlerine tüneyen kumruların
ekmek kırıntılarına dadandığı kadar
sen varsan kadar var

ah rüyası
baktıkça sana benziyor aynalar

Nihan IŞIKER

ARAMIZDAN KAÇAN ŞEYLER VAR

Sen uyuyorsun ya şimdi yanı başımda
Ve ben sana bir el dokunmalığı yakınıma ya
Ve sen uykuda olmadığın zamanlarda da uyuduğunda
Bir el dokunmalığı kaçıyor hayat aramızdan

CANSU AYDIN'IN BİR ŞİİR KİTABI

Ramis DARA

Cansu Aydın adını en çok, Fuat Çiftçi'nin *Şiiri Özliyorum* dergisinin duyurularında gördüm. Zamanla *Akatalpa*'ya da şiirler göndermeye başladı, Aydın. Demir leblebi metinler. Şiir ve şair inceleme yazıları da yolladı sonra. Bunlar da akademik disiplinden geçmiş, ama genelde olageldiği gibi orada kalmamış, hayatîyet de içeren, yeni şeyler söyleyebilen metinlerdi.

Sonra hayat hikâyesini okudum şairin.

Türkçe öğretmeniyken, muntehir şair Nilgün Marmara üzerine yüksek lisans tezi hazırlamış. Ağırılık şiirde olmak üzere, inceleme, öykü gibi farklı alanlarda da kitaplar yayımlamış.

Onun dört şiir kitabından biri olan *Uçurumların Söylediği*'ni okudum burada. Dört bölümlü gibi görülen kitapta fazla uzun olmayan 47 şiir var.

İkinci, üçüncü ve dördüncü bölümlerin başlarında Âşık Veysel, çağdaş İranlı şair Ahmet Şamlu ve Nilgün Marmara'dan kısa alıntılar:

1) "*Aman tanrı, bu nasıl hal?*"

2) "*kemik sütunları / boş gözevleri / çıplak kaburgalar / yükselmemiş bir haykırış ağzı*"

3) "*Unutuş KAYNAK olmalı / Yeniye her ana yaymak için*".

Âşık Veysel adı yanlış izlenime yol açmamalı; Cansu Aydın'ın şiiri bırakalım halk şiirini, bildik şiirleştirme yöntemlerine bile pek yüz vermeyen bir şiir. Düzyazı-şirden besleniyor daha çok. Sonsuzluk, hiçlik, uçurum, yıldızlar, gece, aşk gibi kavramlar çevresinde gelişiyor.

Kaosu, "kâinatın gizemli ritmi"ni (s. 21), "savrukça dönen kâinatın atonal ezgileri..."ni (s. 29), mitolojik çağlara uzak göndermelerle ve kaotik bir yapıyla yansıtma çabası içinde ilerliyor.

Balmumundan kanatlarla güneşe uçma denemesi ve sonuçta kanatsızlık.

Sonluluğa, aşk ayrılığı ve acılarına şiirle direnme, var olunacaksa ancak böyle var olunabileceğinin şiiri. Gözyaşı yüklü hayata en çok şiirle direnileceği.

Kitabın kapanış şiirini alıyorum buraya:

YILDIZ FERYADI

*upuzun kül uykularından sonra
kendini bilmenin büyüyüp derinleşen feryadı...
daha çok duyumsanıyor, daha çok
saklı sürgün yerinin soğuk gecelerinde*

*çılgın rüzgâr bulutları dağıtarak esrikçe
geçit açıyor gökyüzüne duru bir ezgi olup da,
umudun geçidi mi yoksa, kalplere bir parça akacak?*

*kimsesizliğine sığınyorum sessizce,
çatlamış güneş çömleğinden sızan
ışık damlasının...*

Evrenin oluşumu, dünyanın oluşumu, canlıların, insanın oluşumu. Hepimiz bu oluşum çizgisinin minik temsilcileriyiz.

Bir de özel yaşanmışlıklar tabii:

Anadolu'da genç bir kızın, kadının kendi yaşadıkları; gelişip kendini bulması, keşfi, zenginleşmesi, yokluk şiddetine, güncel şiddete direnmesi. Neler pahasına...

Umutlar, umutsuzluklar, karanlıklar, ışıklar. "Duru bir ezgi", "ışık damlası", yazılanlar, şiir, aşk: "Hiçlik"ten doğanlar.

Cansu Aydın, *Uçurumların Söylediği*, Klaros Yayınları, İstanbul, 2021, 64 s.

Dilruba BEKLER

ELMA ÇEKİRDEĞİ

Benim bir çiçeğim yok.

Ağacım yok.

Çimenim yok.

Topraktan yaratılan ilk insanlardanım.

Ama kurak bir toprak kadar cansızım.

Diğerlerinin karnına elma çekirdeği düştü,

Oradan çeşit çeşit fidanları büyüdü.

Sabrım, merakımdan çok diye ben çorak kaldım.

Annem saçlarımı göğüs kafesinin kemiğinden tarakla tarar,

Kalbinin tüm acı sırları saç uçlarımdan beynime sızar.

O vakit isterim ki ben kel kalsam

Ama o tek kederi kalmayana dek saç tellerimi taramış olsa.

Benim taç yapıp takacağım çiçeklerim yok nasılsa.

Babam bana bir pencereymişim gibi bakar.

Ne zaman bulutlar gelse perdeleri kapar.

Ev gömülür karanlığın ortasına.

Ben de camın dışındaki dünyayla

İçini göremediğim bu evin kalırım arasında.

Benim dalları yuvam olacak bir ağacım yok nasılsa.

Gökdelen tepelerinde para sayarken eski dostlarım,

Benim de havuza atlayasım gelir.

Oysa ben kuru bir toprağım.

Suyla can vermem ki anca etrafı çamura bularım.

Yüzü hep çocuk kalmış bir adam,

Yıllardır aşk şarabını üzerime döküyor.

Hem de hiç haberi olmadan.

Öyle çok sarhoş etti ki,

Bir bataklığa döndüm etrafımda yaz sivrisinekleri.

Beni sev diyemem güzelliğine acırım da.

Kanımı taşıyan sinekler onu hasta yapar,

Aşkımın yoğunluğu içine çekip boğar.

Benim üstünde salınacağım taze çimenlerim yok nasılsa.

Bazı geceler feryatlı bir dua yerleşir dilime,

Allah'ım bir ruh ver bu bedene!

Diğer ilk insanlardan doğmalar şimdi bir bağ-bahçe.

Benim soyumdan türeyenler ise hasret bir renge.

Dünyanın tüm mutsuzları atalarını lanetliyor olmalı,

Nolurdu sen de elma yeseydin diye.

Gülten Doğruyol İNCESU

YİNELENEN

Görmüş geçirmiş saçları dalgalı söğüt

Akıp giden su

Bağlarında çocukluğumun kokusu

Küpelmiş kuşburnu

Ahşap bir masada

Gözlerimin ucunda ince bir bakışa durmuştum

Anneme yazdığım ilk mektup

İçine elimi çizip koymuştum

Hayat sevinç ve kederden alır yükünü

Geçmişe baktıkça yollara vurur yüzünü

Filiz Kalkışım ÇOLAK

NANELİ ÖPÜŞLER RESİTALİ

eteğinden sıyrıracasına dipleri yağmur tanecikleri tünüyor
ağzında yüreğin
kaburgalardan fışkırıyor toprak perisi
yosunlu pencereleri terk edilmişliğin
çatırdayan sesleri acıyla dirilişin
izleri için için kıyılardan taşan tenin
öylesi sarhoş ki nereye tutunduğunu bilmeden
beni yeniden sevmelerin kollarına bırakıyor

sonbahar damlası tütüyor yanlara açılan düetinde göğsün
çılgılığı gölgeye bırakan ışığın
sabah sanıp boyna inişleri kuytulara geceyi sancıyan cıvıltısı
cürmün

yosma uyanışları
kıpır kıpır doygunluğundan çağlayan dekoltesiz kalışların
çirilçiplak göğüne parmak ucu kalkışların yeşertisi
sırtta ezikleri o dağ başının
kuşların şahitliğinde hani dem tutarken sevdaya
ve sonra canım sonra
köpük köpük denizlere gözesini açıp koynu yaladığımızı
açlığı aşkın

mavi salkımlı hatuncuklar silkeleniyor üzerimize
iri göğüslü bildircim sürüleri su ayak frezyalar
nefeste çiyi naneli öpüşler resitalinin
henüz çillenmiş olgunluğu anofta düşselliğinin
bakışlarından serpilmiş bir demet sunuyor amansızlığıma

kızılclığı bürünmüş dökülüşleri o anı müjdeleyişlerin
ayrımarda sulanmış gökkuşağı altlarını çiseliyor

koyları yırtarak yüzüne yüzüne çekiliyor ürkek kanatları
dersin ki ipek böceğini köklerinde o besliyor
nasıl aciz nasıl toy kararlılığında
çırpına çırpına süzülerek parçalandığı gövdeden
ırmak ırmak ışığa dolan yansıyışları emerek
yine sana seni sevmelerin o kahrolası cennetine dönüyor

sevişmek ne güzel şeymiş canım
bir kez olsun ömründe sevişmeye rastladıysan eğer

fısıltısı kulak arkasından sokulan dokunuşların
iliklerde karıncalanan boşluğu
çakır keyif hoşluğu kucakta oynayan şevkin
gagası ısırtığı sonrayı s/ayamayışların
güneylerden başını çıkaran ışmarın tomurcuğa duruşları
ateşi sinelerde gül goncası açılışların
meramı hiç dinmeyen inleyenlerin
ışkın sellerin okşantısına katıyor coşkuyu

o gelincik kokusu çekirdeğinde kirpiği titreyişleri
köpüğünde durulandığımız şavkın küllerini siniyor
aşkın arada kalışları senliği közlüyor

Aynur DURSUN

BİLİYORUM BİLMİYORUM

dünyaya döndüğüm
gerçek, ilk hezeyanda saklı

soğukta hissetmediğim
parmaklarımdan biliyorum
zarın renk tuttuğunu

ben de kaçtım yağmurdan
korku muydu oyun muydu
bitmesi kolay

uzaklaşınca yaydan, memnunluk
kör edici haz, kırılıncaya kadar

çözülüyorum
kâğıtların eprilmiş yüzüne
benzedikçe yüzüm

kızıl yaprağa uzanmış
dinlenen böceğin umarsızlığı
nasıl bir şey, bilmiyorum

Hatice EĞİLMEZ KAYA

BULUŞMA

Bekleme, bir akasya eğilip öpmez seni
uzat ellerini, duygularını uyandır
dağları yıkarak geç, bul çiçeğini.

Senin olsun yaşamın maviliği,
ormanın kucaklayan rüzgârı
kuşluk vakti sevgilinin yüzüne uyan
senin olsun
boynu aşk halkalı kumruların ötüşi.

Tenin en büyük coğrafya parçası
saçların papatyaların yatağı
her saç telin sevgiliye bağ olsun
yaşadığı hiçbir şeyi unutmasın, sen de unutma.

Bir gece yarısı uyarız yıldızların çağrısına
avuçlarımıza ay düşer
ikimiz, bir de yakamozlar usulca adımlarız toprağı
bizimle yürür deniz.

İki göz olur buluşuruz
yandıkça söyleşiriz
döner gelir uçurduğumuz kuşlar
aşka boyarız gökyüzünü.

Ayşe Şafak KANCA

NİSYAN

*Zaman sustu
Ra kızgın şiirlere döktü içini*

baş köşem kaskatı bir ağırlık
uzayla aram antin kuntin
gecelerde sıra sıra (h)alaylar
kükreyen ıskalarımın süzülen alaca
-karanlık boyunca ürüyor
varmış sessiz cehennem
7 7 7 gel bul beni
bul da al, beni beni

dünle yarın arası
şiddetli geçimsizliklerin varisiyim
talanın tarihçesinde ismime denk
düşüğüm yolların yoldaşı
denkbejlerde çalışılmış adım
adım, magmanın kaydattığı su
-dokusunda bulmaca bildirmece
ip ucunda saydırmaca
bilemedim kaldır küp
sırtımız yumru(k) yumru(k)
birazdan bu rüyayı içeri alırlar

sen de
göç beni, uçarak kuşlarla geç
sakin değilim çünkü
değilim hiçbir yer
de, boş bahane
gibi soğuk ve soluk benden
de bahset zamana
kır ama affetme beni
dün gibi değilim
çünkü boğazımda tanklar tüfekler
çok sesli hıçkırır
affi yok kükreyen kahırların
dinmek bilmez o sesler
kuş bakışı başımın içinde
artık çok geç
itlerin sofrasında
şeytanlar uçuyor

hezeyanları sel aldı
kelimelerimi öksürük
çingeneyim iyi ki
bu yolculukta
güldüm ve unuttum

Mert BAKICI

ÇOCUK TIRAŞI

Akrebin dışında kalan yaz
saklambaçlarında boy attı çocukluk sanrılarım
ince bir sopanın elinde
indiğim Belgrad ormanı yürüyüşleri
dilimde ezberine çalıştığım dua
sevmeseydim yine yaşar mıydım o şarkıları tanırım?

Sen ölüm ölüm battığı kızılın, hüsrana
söz erimsin.
Yüzün, çocukken babamın beni götürmediği
maç günlerinin posası
inimde hiçbir yere varamamanın dağlısı.

Tebbet suresini bir günde ezberlediğim hayat
kavgalıyım senin için ve sana rağmen
herkesten çok barışmak istediğim kendimle
gelmiyorsun
gelmiyor içimden yaşamak bile.
Çanak çömlek patladı
çanak çömlek patladımı...

Figen BOYNIKOĞLU

SUSMAK

Yeryüzü konuşurken kendi kendine bütün dillerde
Sözcükleri yoktu anlatmak için dünyanın sızısında
Sormadı kimse kimsenin kimsesizliğini
Sessizce kendi ruhunu yedi insan, günlerin yürümediği
zamanlarda
Tutunmak istedi dünya denilen koca çınarın küçük bir dalına
Evrene duyduğu öfkeyi haykırarak
Dünya ağır bir yükü
Hiçlikten başlayan sarmal içinde dönerken insan
Araftı boşluk hissi veren
Ya dayanacaktı ya da yok olup gidecekti
Yaşamın getirdiklerini sindiremediğinde
Tercih ettiği her şey bir vazgeçti
Vazgeçtikleri insanı nereye ulaştıracaktı göremeden
Kendi gerçekliği içinde tercihleriyle yaşıyordu, göç ederken
duygudan duyguya
Acılar da sevinçler gibi olgunlaştırır insanı
Susmak mı?
Konuşmak mı?
İnsanı anlaşılır kılan.

MUTLULUK

yollar ne kadar da uzaktı o yıllar
sınırları sanırdım dünyanın
annemin küçük bahçe duvarını
bir parmak uzaklığındaydı mutluluk
ah uzanıp uzanıp dokunduğum!

bir serçe kadar tedirgin
bir çocuk kadar mutluydum
annemin bahçe duvarında
anlara anlamlar yüklüyorum dalıp dalıp şimdi
kendimi ışıқта yitirdiğimden beri

bilmenin acı verdiğini
acı çekerek öğrenir insan,
demişti gövdesi oyulmuş bir çınar
sen gövdeme bakma,
yaram ta derinde benim

gidildikçe yollar kısalmış heyecan
söner ışıltısı bir zaman parıldayan gözlerin
anneden sonra ölür zamanla tüm yollar
sümbüller, menekşeler ve kuru otlar

ah varamadım bir deli sevdaya
uzak yollara vardığım kadar!

Nisan 2022

Ahmet UÇAR

İÇİMDEKİ BUKALEMUN

Duyduğu her sesin
rengine bürünüyor
içimdeki bukalemun

Yıkılan evlerin attığı çığlıkla
karşılaşınca yüzüm
gözlerim dökülüyor

Yanan bir ormandaki
hıçkırık sesleriyle
tutuşuyor ellerim

Yorgun bir işçinin
iniltili nefesiyle
dizlerim uyuşuyor

Umutlu bir rengi yok
içe dönük ruhumun

ÇÜRÜME

Tahta sıralara oturuyor gülüyoruz
Kendimizden ağır kitaplar taşıyor gülüyoruz
Yaşımızdan büyük rakamlarla oynuyor
Kendimizden büyük dersler görüyor gülüyoruz
Gülüyoruz
Çok kızıyorlar gülüyoruz
Çok gülüyoruz kızıyorlar
Biz mi çok yapıyoruz onlar mı düşünemiyorum
Hayal edemiyorum, edemiyorum
Hayal gücünüz yok diyorlar
Kızıyorlar
Pembe saçlarımızı renksiz yapmak istiyorlar
Gülüyoruz
Kızıyorlar
Din Kültürü ve Ahlak Dersine giriyoruz
Gülmüyoruz artık
Korkuyoruz
Kızıyorlar
Konuşamıyoruz
Konuşun! Diyorlar
Konuşuyoruz
Konuşmayın
Çürüyoruz
Kıkırdıyorum
Ağzım oynamıyor
Kızamıyorlar
Kıkırdıyoruz
Ağzımız oynamıyor
Kızamadılar
Sinirliler
Sesli kıkırdıyoruz
Şaşkınlar
Kahkaha atamıyoruz
Miyavlıyor, ciklıyor, havlıyoruz
Korkuyorlar
Gözlerimiz gülüyor, ağzımız kımıldıyor
Çürüyorlar
Beyinlerini görüyoruz
Kin, nefret ve korkuyla dolu
Anıarak gülmeye başlıyoruz
Çürüdüler zavallılar
Sadece anıranlar kaldı
Sadece anılar kaldı
Çirkin anılar..

Nehir Erdoğan, lise 1 öğrencisi.

Yusuf ALPER

KAFES

Pavlov'un köpeğiyim
Kafeste kısıtılmış
Beni sen yaptın
Beni ben

Bütün aşklar mı
Köpeklik neydi
Sürünmek sürekli
Aşktan mı sanki

Dar ağacı kurdun
Devirdin sandalyeyi
Ayağına değmesin
Kalbine kurşun

Ne yaparsın
Oynayın
Sallanayım ipte
Narlı ateşte

Kuyuda, dipte

Can TAŞAN

GÜMÜŞ NİTRATTAN AĞIT

bu yara cehennemden kapıdır
kızırır da solmaz
kaynar kaynar kapanmaz
sızar sızar kurumaz

bir küfür daha savursun cerrah
portegüsünü fırlatsın
acımaz
hiii acımaz

umut bağla cehennem taşına
yararı yine dağla
açılmamış yaralarına
bağıra çağıra ağla

23.06.2023

Tahir Musa CEYLAN

ETLE TAŞ

Yollar uzun kesintisiz yatak sanki
yürüyorum sabahım neden hep sabrı siyah
huzursuz bir uyanıklıkla akşam, zihnimde basit mevzular
ellerim yol yolak bir temiz harita ve tırnaklarım çoklu
kabare
kırılan ilk ışıkla düşer benden kalkan o düşünce dolu tayyare

Hiçbir yerde aşk, sade iniltisi geliyor içerden
karanlık odada sanki bir zümrüdüanka
gece tünediği aydan uçuyor kuşlar
evreni kaplayan kanatlar süpürürken aydınlığı
her sabah yeniden ölür galat-ı meşhur varoluşlar
her şey küresel küme, birkaç gezegen, beştaş oynayan kızlar
ki evlenip olacak zarf gibi, dudak dudağa zamklanan
insanlar

Galaksisi değil havalisi Samanyolu'nun, yaşadığımız mahal
bağır delen çıyan zehri, dahi ekmeğe kan doğrayan yılan
hayatı onlar oluşturuyorlar, o da et, süt, aşk ile iki ihtiyar baş
dönüşür aşkla süt, sütle meme, sonra evle mezar
unutulunca da yokluk, yokluk en kesin kayboluş ölmeye
adaş

Cansu AYDIN

KAR FIRTINASI BİR DİL

kabul etmez yine de, kabul edemez
bu trajik coğrafyanın yazgı olduğunu
cerahatlı yara olmuş kadınlığım...
kalbim dogmalarla zincirlenmiş Promete...
kar fırtınası bir dil yarattım tırnak açıp
yalnızlığın kör bıçağıyla oyduğum içime...
bir başka cadı mıdır hep cadıyı karanlığa
mahkûm eden bu kış kıyamette?
ah ne zaman gelecek, ne zaman
bu kalık gezegenin sabahı;
görebilecek mi Dünya
yıldızının ona gülümsemesini?

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara
Prodüksiyon : İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem,
Zihni Engüdar ,Yalçın Oğuz.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok.
Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)
Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami - BURSA
E- Posta : akatalpa@hotmail.com
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685

Kâğıt çıkışlı dergi sadece İzmir'de dağıtımına verilmekte.
İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.
Yazıcı çıkışı : Selman Kırtasiye, Kuruçeşme Mh.
Altıparmak Cd., 16050 Osmangazi - BURSA

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.